

«De nens i de nenes», parlem-ne

«El dels patis és un tema pedagògic i també de quins valors i de quina societat volem conformar. Però és, sobretot, un debat necessari si som coherents amb el que proclamem»

Prohibit jugar a futbol al pati de l'escola perquè és masculista. En alguns mitjans s'ha publicat i explicat així i el terreny de joc -mai millor dit- s'ha enfangat de mala manera. El departament d'Ensenyament ha elaborat una guia sobre els centres escolars que aconsella redefinir-ne els espais d'esbarjo per tal que vagin més enllà de la tradicional pista de futbol. Fa temps que diverses veus, des del feminisme, però també des de la renovació pedagògica, demanen, amb arguments sòlids, patis que no estiguin monopolitzats pel futbol, que fins ara han jugat de forma infinitament superior els nois, i que convidin més a jocs més inclusius o senzillament més variats.

Aquest és un tema pedagògic i també de quins valors i de quina societat volem que conformi el nostre sistema educatiu, que n'és un pilar. Però és, sobretot, un debat necessari si es vol coherència amb el que proclama una majoria social i política. I massa sovint s'afronta des de la manca de rigor, amb eslògans gruixuts o directament amb insults. És preocupant. Dijous, la nostra companya Alba Carreres, responsable de *Criar.cat*, el diari de criança de **NacióDigital**, va escriure un article d'opinió sobre el tema. Ho va fer de forma favorable al canvi i això li ha valgut insults, amenaces o desqualificacions *cunyades*, fins i tot de persones amb ínfulas intel·lectuals i projecció pública.

És un mal senyal de com s'està degradant en molts àmbits la discussió pública, sobretot a les xarxes. És cert que els mitjans hem de fer més autocrítica. Sovint, tendim a un reduccionisme excessiu o a l'espectacle per explicar temes que són complexos i que, com és el cas, tenen a veure amb si volem avançar molt o poc cap a la igualtat efectiva o que són de tipus *cultural*.

En aquesta mena d'assumptes, malauradament, els que trenquen el gel i planten cara a l'estatu quo de la tradició -allò del que s'ha fet "tota la vida"- són els que més pateixen. Són els més apedregats a l'àgora pública enmig de la cridòria d'uns quants i el silenci expectant de la majoria. A vegades la vessen, és clar, o plantegen coses que amb el pas dels anys s'acaben veient com a poc raonables. Però molts cops no ha estat així. Ha passat amb el tabac, amb el medi ambient, amb la normalització de les relacions homosexuals, o fins i tot amb el consum excessiu de la carn. I m'atreviria a dir que, d'una forma o altra, acabarà passant amb el llenguatge inclusiu.

Les nostres formes de vida, i això val pels patis de les escoles, però també per l'urbanisme, la fiscalitat o la gestió dels residus s'han d'adaptar al model de societat que anhelem. I l'any 2021 hem de plantejar debats sense por, poder-nos permetre ser disruptius en les opinions i, en aquest cas, aspirar a fer compatibles tots els jocs en una societat on tothom triï en llibertat. No ens hem de conformar amb aquesta mena de blanc o negre. I no només que les nenes vinguin als jocs que sempre s'han atribuït "als nens" per tenir moltes més Alèxia Putellas sinó també promoure que els nens vagin als de "les nenes", com ara la dansa. Toca parlar-ne. Sense desqualificacions ni dogmatismes.